

De tekortkomingen van Petrus

door: P. Fuzier

Inleiding

De verschillende omstandigheden uit het leven van Petrus, vermeld in de evangeliën, worden vaak overdacht en altijd met geestelijke winst. In al hun bijzonderheden zijn ze in vele geschriften besproken. Daarom wilde ik in het kort beschouwen, wat God heeft megedeeld over zijn gebreken.

Petrus, die de Heer toch in Zijn dienst heeft willen gebruiken. En ondanks het feit dat hij de Heer heeft verloochend. Is aan hem, nadat hij hersteld was, opgedragen de zorg voor de lammeren en schapen.

Als we de zwakheden uit het leven van Petrus willen bekijken moeten we dat niet doen om ons eigen geweten te sussen. Maar meer om daarin onze eigen zwakheid te bezien. Op die manier kan ieder voor zich een nuttige les daar uit trekken. Dit is naar de geest van Spreuken: *“Als ik dat aanschouwde, nam ik het ter harte; ik zag het, [en] nam onderwijzing aan”* (Spr. 24:32). Maar laat het verhaal van het leven van Petrus ons niet ontmoedigen. En laat het er ons niet toe brengen om te zeggen: ...Als het leven van een discipel, die zijn Meester zo liefhad zoveel zwakheid te zien geeft. Waarom zou ik me dan nog verwonderen, dat bij mij ook zoveel zwakheid aanwezig is? Het is vergeefse moeite om proberen te verwerklijken in woord of daad, wat God van mij verwacht...

Zulke gedachten zijn niet naar de gedachten van God. Ontmoediging of een gemakzuchtige berusting over misstappen die we begaan is niet een vrucht van de werkzaamheid van de nieuwe mens in ons. Laat het zo zijn, dat als we nadenken over het leven van Petrus, dat we worden aangemoedigd. Laten we de praktische toepassingen ontdekken op onze eigen omstandigheden. De waarschuwingen toepassen op ons eigen geweten om waakzaam te zijn en op te letten. Laten we de trouwe genade bekijken van Hem die zich met Zijn dierbare discipel van stap tot stap heeft beziggehouden. De zwakheden van Petrus hebben het geduld en de liefde van de Heer niet vermoeid! Iedere keer heeft Hij hem opgericht, onderwezen en ondersteund. Met die zelfde liefde en geduld wil Hij ook nu zich bezig houden met ieder van de Zijnen.

Het is een ernstige fout, als we ons over onze zwakheden heen zetten. Daarbij rekenend op de

goddelijke genade, onder het voorwendsel, dat die ons meer dan overvloedig wordt (Rom. 5:20). Genade zou ons op die weg nog kunnen tegenhouden, maar de gevolgen van onze zonden zouden we wel moeten dragen onder het rechtvaardig bestuur van God. Maar als we onze zwakheden en gebreken willen leren onderkennen en bewaard willen worden in de vrees en afhankelijkheid van de Heer. Laten we dan de lessen lezen en onthouden, die het Woord ons geeft over de geschiedenis van Petrus. Dat we in deze geschiedenis het geduld, de ondersteuning en de genade mogen zien, van Hem, die ons ook met diezelfde zorg omringen zal tot aan het einde, hoe het ook met ons gaat.

1. Petrus verschrikt door het geweld van de wind en begint weg te zinken in het meer van Gennesareth (Mat.14:22-33).

De roeping van Petrus had plaats in een voorafgaande geschiedenis op hetzelfde meer van Gennesareth Het Woord van Jezus had hem toen verschillende dingen geopenbaard:

- De grootheid van Hem in wiens tegenwoordigheid ze zich bevonden.
- Zijn eigen toestand.

Hij moest uitroepen “Heer ga uit van mij, want ik ben een zondig mens”. Daarmee oordeelt hij zijn eigen zondige toestand voor God. Maar met een heel ander gevolg dan hij had kunnen voorzien. De Heer gaat niet weg. Integendeel, Hij zegt tot Simon “Vrees niet, van nu aan zult gij mensen vangen” (Luk. 5:1-11). Hij wordt nu opgeroepen om de Heer te volgen en Hem te dienen. Nadat hij de kracht van het Woord, dat geheel redt, had ervaren, zal Petrus moeten ondervinden, dat de weg, waarin hij moet wandelen een moeilijke weg is. Daarop kan je niet voortgaan dan door geloof, want hij moet op water lopen. Maar het doel is de Heer Jezus. “Gaan tot U”. En de kracht om te wandelen ligt in Zijn Woord alleen. Dat had Petrus heel goed begrepen en onderscheiden door het geloof. Het had hem doen zeggen: *“Heer, als U het bent, beveel mij naar U toe te komen over de wateren”*. Dat was heel iets anders dan wat hij eerder gezegd had: *“Ga uit van*

mij". Bovendien wist Petrus heel zeker dat hij zich niet vergiste. Want direct nadat de Heer zegt "Kom!", sprong hij overboord en wandelde op het water naar de Heer. Dat was de bevestiging van zijn geloof. Dat had hem moeten versterken en aanmoedigen. Maar jammer genoeg zijn geloof begeeft hem. Hij houdt op met op Jezus te zien. Hij zag dat de wind sterk was. Hij begon te vrezten. Met als gevolg dat hij begint te zinken. Een noodlottige inconsequentie, waaraan ook wij ons dikwijls schuldig maken.

Op de angstkreet van de discipel: "*Heer, behoud mij!*", antwoordt Jezus "*terstond*". Hij strekt de hand uit en redt hem. Trouwe genade, oneindige kracht van Hem, die de Zijnen nooit verlaat! Wat een geluk is het, te doen te hebben met een barmhartig en getrouw Hogepriester.... die hun, die verzocht worden, te hulp kan komen" (Hebr. 2:17,18).

Niet alleen redt Hij hem, maar Hij spreekt daarna het woord, dat zijn geweten kan raken en hem doet voelen, waarin hij gefaald heeft. "*Kleingelovige, waarom heb je getwijfeld?*" Alles is volmaakt in de Heer Jezus. Als het geloof bij een van de Zijnen een zwak is, is er aan de ene kant, de machtige hand die redt en aan de andere kant, het Woord, dat het geweten oefent. Op die manier wordt uit de omstandigheden een nuttige les getrokken. De Heer wil zich op die manier met ons bezighouden. Ons te hulp komen in nood en ons laten profiteren zelfs van onze gebreken.

2. Petrus tracht de Heer tegen te houden op de weg, die naar Jeruzalem leidde (Mat. 16:21-29).

Zij, die de Heer niet openlijk verwierpen en tot op zekere hoogte achting voor Hem hadden, beschouwden Hem toch slechts als één van de profeten. En hoewel ze Hem vergeleken met de grootsten: Johannes de Doper, Elia of Jeremia gingen ze toch niet verder. Alleen Petrus onderscheidde "*de Zoon van de levende God*". Omdat hij iets begreep van de uitmuntendheid van de Persoon die mens was onder de mensen en die nooit ophield God te zijn. Petrus wordt welgelukzalig genoemd omdat hij dat beleed. De Heer zelf zegt dat tegen hem en voegt er aan toe "*want vlees en bloed heeft je dat niet geopenbaard, maar mijn Vader die in de hemelen is. En ook ik zeg je dat jij Petrus bent*" of (rots)steen, een levende steen, die deel zou uitmaken van het geestelijke huis de Gemeente, die de Heer zelf zal opbouwen. Die Hij nu ook bouwt en die gegrond is op deze rots, Christus, de Zoon van de levende God. Waarvan hij evenals iedere gelovige van de tegenwoordige tijd een steen is.

Tijdens een andere gelegenheid zei de Heer tot de scharen: "*Want dit is de wil van mijn Vader, dat ieder die de Zoon aanschouwt en in Hem gelooft, eeuwig leven heeft*" (Joh. 6:40). Hij heeft het eeuwig leven, hij is een levende steen, die de Zoon aanschouwt en in

Hem gelooft. Niet alleen Petrus maar iedereen. Evenals voor Petrus is een werk van God nodig. Niemand kan tot Mij komen, tenzij de Vader die Mij heeft gezonden hem trekt (Joh. 6:44). Iedereen in wie een werk van God is gewerkt, die er zo toe gebracht is om de Zoon te aanschouwen en die kan zeggen: "*U bent de Christus, de Zoon van de levende God*", die bezit het eeuwige leven. Zo iemand is een levende steen van de Gemeente, die de Heer bouwt. Al wie gelooft dat Jezus is de Christus, die is uit God geboren. "*En dit is het getuigenis: dat God ons eeuwig leven heeft gegeven, en dit leven is in zijn Zoon. Wie de Zoon heeft, heeft het leven; wie de Zoon van God niet heeft, heeft het leven niet. Deze dingen heb ik u geschreven, opdat u weet dat u eeuwig leven hebt, u die in de naam van de Zoon van God gelooft*" (1 Joh. 5:11-13).

Maar om aan de Zijnen het eeuwige leven te geven, om van "Levende stenen" Zijn Gemeente te kunnen bouwen, moest de Heer eerst in de dood gaan. Daarom vers 21: Van toen af begon Jezus aan Zijn discipelen te tonen, dat Hij moest heengaan naar Jeruzalem en veel lijden van de overpriesters en schriftgeleerden en gedood worden en op de derde dag worden opgewekt. (Matt. 16:21).

Petrus, die zojuist een dubbele gunst heeft ontvangen, kan zo weinig de gedachten van de Heer begrijpen en is aan de andere kant zo vol liefde voor Hem, dat hij weigert de noodzakelijkheid aan te nemen, van wat de Heer zojuist tegen Zijn discipelen heeft gezegd. Eigenlijk is er bij hem, misschien onbewust, een gebrek aan onderworpenheid aan het woord van Jezus. Hij zegt: "*geenszins*", hoewel de Heer toch had gezegd: "*Het moet*". En toch laten Lukas 5:5 en Matteüs 14:28 zien hoeveel gezag dit woord voor Petrus had gehad. In beide omstandigheden had hij er de kracht van ervaren, tot heil voor de wandel, met het oog op zijn zonde en met het oog op zijn zwakheid.

Gebeurt het ons soms ook wel, evenals bij hem, dat we een zekere ongehoorzaamheid aan het woord van de Heer tonen. Misschien voeren we er wel prachtige beweegredenen voor aan. En hebben wij ook niet dikwijls de waarde en het gezag van het Woord ervaren? Dat laat ons zien hoe noodzakelijk het is om voortdurend waakzaam te zijn en het Woord van de Heer Jezus volledig aan te nemen met gehele onderworpenheid van het hart.

Dat is de oorzaak van de fout van Petrus in deze omstandigheid. dat brengt hem er toe te doen wat in vers 22 staat: "*En Petrus nam Hem terzijde en begon Hem te bestraffen en zei: God zij U genadig, Heer, dat zal U geenszins gebeuren*". Men neemt iemand afzonderlijk, als men hem iets zeer belangrijks te zeggen heeft, dat alleen hij mag horen of als men iemand ernstige verwijten te maken heeft. Dat geeft in het algemeen gesproken een zeker overwicht over hem die afzonderlijk wordt genomen. Tot deze handeling komt Petrus door de toestand van zijn hart. Hij kon niet accepteren dat de Heer zei: "het moet".

Het ging niet om waarheden, die aan Petrus geopenbaard moesten worden, maar om wat de Heer tegen Zijn discipelen had gezegd en wat zij moesten geloven.

De Heer had niet een vraag gesteld waar Petrus een antwoord op kon geven. Hij had gezegd: “Hij moest opgaan naar Jeruzalem.... Hij moest veel lijden.... Hij moest gedood worden....”. Ondanks dat zei Petrus: “dit zal u geenszins overkomen”. Ongetwijfeld had zijn grote liefde voor de Meester hem er toe gebracht, maar wat hij zei was niet naar de gedachte van God.

Petrus liet de gevoelens van zijn eigen hart spreken. Het vlees werkte bij hem. Het vlees in een van zijn mooiste vormen maar niettemin vlees. De Heer moet dan ook tegen hem zeggen: “*Ga weg achter mij satan, gij zijt mij een ergernis, want je bedenkt niet de dingen van God maar de dingen van mensen*”.

Nadat hij had verklaard, wat vlees en bloed nooit had bekend gemaakt maar wat de Vader hem had geopenbaard, liet Petrus, tegenover zijn Meester die voor het lijden en de dood stond, vlees en bloed spreken. Hij wordt een instrument in de hand van Satan!

We zien hier hoe we een zwak voor iemand kunnen hebben. En daardoor met de beste bedoelingen een verkeerde kant op kunnen gaan. Laten we opmerkzaam zijn op deze zwakheid die we kunnen hebben en altijd in grote afhankelijkheid van de Heer blijven. Zelfs de grootsten onder de gelovigen, zelfs diegenen die weten wat de waarde en het gezag van het Woord is voor hun heil en wandel. Ook zij kunnen zich op een bepaald moment laten verleiden om die onderworpenheid uit het oog te verliezen. Ze laten zich meeslepen door hun gevoel, hun hart, en daardoor lopen ze het gevaar onbewust het werk voor de vijand op te knappen. Dit gebeurt meestal in zaken waar ze de meeste affectie mee hebben. Het kan ons allemaal overkomen in dat geval op Petrus te lijken. Laten we ons bewaren voor sentimentele zaken, voor de schone schijn, voor die dingen die groot enthousiasme opwekking. Laten we ons verbinden aan de waarheid, zijn Woord en daaraan onderworpen zijn. De kennis van de Heer en de gehoorzaamheid aan deze wil zullen ons bewaren voor elke zwakheid.

3. Petrus wens op de berg een tent te bouwen voor de Heer, Mozes en Elia (Mat. 17:1-8).

De Heer Jezus had Petrus, Jacobus en Johannes meegenomen en gebracht op een hoge berg. Zijn gedaante veranderde in hun bijzijn. Hij wilde hun geloof versterken, door hun er op te wijzen, dat de weg van smaad en lijden zou uitlopen op heerlijkheid. Maar ook hier zal de geschiedenis van Petrus gekenmerkt worden door zwakheid.

Mozes en Elia pratend met de Heer, verschenen voor de drie discipelen. Wij kunnen best begrijpen dat

Petrus dit prachtig vond en er geen genoeg van kon krijgen. “...*het is goed dat wij hier zijn...*” En wat wil hij doen? “...*als U wilt, zal ik hier drie tenten maken, voor U één, voor Mozes één en voor Elia één*”. Hij stelt de Heer der heerlijkheid, het middelpunt van de hemelse heerlijkheid, gelijk met Mozes en Elia. Een miskennis van de uitnemende grootheid die Hem kenmerkte. God geopenbaard in het vlees (1 Tim. 3:16). En het was juist Petrus, die de gedachte opperde. Hij die toen anderen zeiden van de Heer, dat Hij Johannes de dooper, Elia, Jeremia of een van de profeten was, had verklaard: “*U bent de Christus de Zoon van de Levende God*”. De Vader had hem de heerlijkheid van Zijn Zoon geopenbaard, op aarde gekomen, als de Zoon des mensen. Hoever was Hij verheven boven de grote mannen Gods van het oude verbond, of het nu Johannes, Elia, Jeremia of een van de Profeten was. Petrus was het vergeten en stelde de Heer gelijk met Mozes en Elia. Hij maakte hiermee een onverklaarbare fout.

Hier berispt de Heer Petrus niet, zoals in de voorafgaande geschiedenis. (Matt. 16:23). De Vader zelf, die de discipel de zo merkwaardige openbaring had gegeven in Matteüs 16:16 eist de eer van Christus de Zoon van de Levende God op. Hij stelt hem voor als Zijn geliefde Zoon. Hem in wie Hij al Zijn welbehagen gevonden heeft. Hij voor wie Petrus een tent wilde maken net zoals voor Mozes en Elia, was de geliefde Zoon van de Vader, Zijn Enige...

Niemand kan met Hem gelijkgesteld worden. Na een stem uit de wolk gehoord te hebben vallen de discipelen met het aangezicht op aarde en worden zeer bevreesd. Op het woord van Jezus staan ze op en dan zien ze niemand dan Jezus alleen! Noch de dienst van Mozes of Elia kunnen vergeleken worden met Hem!

Op de berg heeft Petrus een gebrek getoond, en hij had nu juist de laatste moeten zijn om die fout te maken omdat hij die openbaring had gekregen. Maar wat een genade, door onze gebreken heen, werkt God en stelt de heerlijkheden en uitmuntendheid van Zijn enige veelgeliefde Zoon in het licht. Mochten wij zo alleen de Heer Jezus zien.

4. Petrus antwoordt de ontvangers van de didrachmen (Mat. 17:24-27).

Zou Petrus nu begrepen hebben wat de Vader hem wou laten weten van de heerlijkheden van Christus? Hadden zijn zwakheden vrucht gedragen? Om het antwoord op deze vragen te geven stelt God hem op de proef. Speciaal tot hem en niet tot een andere discipel richtten de ontvangers van de didrachmen zich. “*Betaalt uw meester de didrachmen niet?*” Zonder aarzeling antwoordt Petrus: “*Jawel*”. Fout Petrus, dat was miskennen, dat Jezus de heer van de tempel was en dat op dit recht Hij niet onderworpen kon worden aan de wetten betreffende het onderhoud van de tempel. Op de berg der verheerlijking, had Petrus de grote heerlijkheid van de Heer uit het oog verloren en de

Vader had hem zijn stem laten horen om die eer op te eisen. Maar Petrus was het vergeten wat de Vader hem had geopenbaard (Matt. 16:16) en wat de Vader had gezegd op de berg (Matt. 17:5). Zodat hij nu zijn Meester plaatste onder hen, die onderworpen waren aan de tempelschatting. Een nieuw gebrek in Petrus geschiedenis!

Wat zijn we toch vergeetachtig! Wat leren we langzaam, wat onze God en Vader ons wil leren, betreffende Zijn Zoon, hoe gemakkelijk zijn we geneigd de heerlijkheid en voortreffelijkheden van de Persoon van Christus te verlagen! Maar hoe zachtmoedig en geduldig worden wij onderwezen door de Vader, geleerd door de Zoon, net zoals Petrus. In het huis gekomen richt de Heer zich tot Petrus. Op aarde gekomen in vernedering, onderwerpt Hij zich aan de eisen van de wet, maar zonder ophouden was Hij zich Zijn heerlijkheid bewust, want Hij is God geopenbaard in het vlees. Hij is de Schepper, die beschikt over al Zijn schepselen, maar op hetzelfde moment is Hij de vernederde mens, die niets heeft, zelf niet een geldstuk dat de ontvangers van de didrachmen eisten. Dit geldstuk zal Petrus vinden in de eerste vis die bovenkomt. Dat moet hij geven, zo zegt de Heer: *“voor Mij en jou”*. In het bewustzijn van de waardigheid van de Zoon van God, wordt Petrus verbonden met de grote soevereine God en Schepper, met de Heer van de tempel. De Heer heeft zich bedient van de woorden van Zijn discipel, toen ze zijn zwakheid uitdrukten en een nieuw gebrek vertolkten, om hem een zo kostbare vereniging te openbaren met Hem.

5. Petrus tijdens de voetwassing (Joh 13:1-11).

De Heer wilde een deel met Hem geven. Wat inhield de reiniging van alle verontreiniging. Want verontreiniging veroorzaakt door de wandel, vormt een hinderpaal voor de gemeenschap met de Heer. Kort daarna zal de Heer het Avondmaal instellen. Om daaraan deel te nemen moesten de voeten, en moeten nu nog steeds de voeten gewassen worden. De kostbare herinnering aan het lijden en de dood van Christus kon niet verbonden worden met de aanwezigheid van Judas of met een verontreiniging bij de anderen. Het Avondmaal werd ingesteld, nadat bij allen de voeten gewassen en Judas naar buiten gegaan was.

Petrus had zich moeten verheugen toen hij zag dat de Heer de Zijnen toebereidde om de gemeenschap te smaken met Hem. Integendeel ook hier openbaart hij ook zijn zwakheid. Hij wil de dienst niet aannemen die de Heer aan hem wil verrichten. Hij zegt: *“U zult mijn voeten geenszins wassen tot in eeuwigheid”*. Ongetwijfeld was ook hier de drijfveer weer, net zoals in Matteüs 16:21-23, de liefde voor zijn Meester. Maar net zoals al de voorgaande keren is Petrus onbedachtzaam. In Matteüs 16 wil hij voor zijn Heer geen lijden en dood. Hier kan hij het niet aanzien dat

de Heer de plaats van een dienstknecht aan de voeten van de discipelen inneemt. Dat kwam allemaal wel voort uit goede wil maar in werkelijkheid toonde dit wel de geestelijke zwakheid van Petrus. Het openbaarde een bij hem een nieuwe zwakheid, die ook vaak de onze is. Namelijk dat de Heer een plaats van vernedering inneemt. Deze plaats van vernedering maakt deel uit van de heerlijkheid van de Heer. De Heer antwoordt: *“Wat ik doe, weet jij nu niet, maar jij zult het hierna begrijpen”*. Als Petrus de betekenis van de dienst van de Heer nu deed niet begreep. Als hij zelfs in deze toestand van vernedering niet enkele lichtpuntjes van zijn heerlijkheid zag. Dan toch had hij moeten vertrouwen en eenvoudig moeten aannemen wat Hij tot hem zei. En wachten tot de Heer het hem uitlegde, in het verleden had de Heer toch altijd verklaard wat Hij deed. Maar de ene zwakheid brengt dikwijls een andere mee. In plaats van geheel te vertrouwen roept hij uit: *“U zult mijn voeten geenszins wassen tot in eeuwigheid”*. Hij weigert de dienst van Voorspraak van Hem, die tot hem kwam met een linnen doek en een bekken. En deze zwakheid was nog erger dan de voorgaande. De eerste keer was hij alleen nog maar verrast geweest dat de Heer zich vernederde om hem de voeten te wassen. Maar nu verzet hij zich. Als de Heer hem uitlegt, dat hij zonder voetwassing geen deel met Hem kan hebben, openbaart Petrus zijn onwetendheid. In plaats van de Heer en Meester de noodzakelijke dienst voor de Zijnen te laten verrichten, vraagt hij: *“niet alleen mijn voeten, maar ook mijn handen en mijn hoofd!”*. Dat was de bedoeling van de Heer niet, handen en hoofd wassen was niet nodig. Voeten wassen was voldoende en onmisbaar.

Petrus viel van de ene zwakheid in de andere. Hij verwondert zich als de Heer hem de voeten wil wassen. Hij weigert de dienst te ondergaan. En dan schiet hij door naar de andere kant.

Vaak lijken we daarin op Petrus. Als de Heer zich met zorg, met ons wil bezig houden. Laten wij Hem dan begaan? Voelen we ons dan gelukkig dat Hij zich met ons bezighoudt. Waarderen we het? Of merken we het niet eens? Of redeneren we net als Petrus? En trekken we onze voeten op. Laten we ons aan Hem toevertrouwen. En ons aan Zijn liefdevolle zorg overgeven. Wat en waarom hij sommige dingen doet weten we niet altijd. Maar er komt een tijd dat we het zullen begrijpen.

Ons geloof moet geoefend worden. Of het nu gaat om onze wandel, positie, toekomst of wat Hij op dit moment voor ons doet, wij moeten leren dat het voor ons bestwil is. Als wij gaan redeneren in plaats van te doen te geloven en aan te nemen wat de Heer zegt en doet. Op dat moment zullen wij net als Petrus van zwakheid in zwakheid vallen.

6. Petrus in de verschillende geschiedenissen van (Mat. 26).

De geschiedenis van Petrus bevat vele zwakheden. Ze worden nog talrijker tegen het einde van die geschiedenis. Zij lopen uit op de voor hem zo vreselijke verloochening van de Meester die hij zo liefhad. Matteüs 26 schrijft er veel over met aan het einde de verloochening.

Na de instelling van het avondmaal zegt Jezus: *“U zult allen over Mij ten val komen in deze nacht”*. En evenals de vorige keer, neemt Petrus het nu ook niet aan wat de Heer zegt. Hij antwoordt stellig: *“Al zullen allen over U ten val komen, ik zal nooit ten val komen”*. Dat getuigde van zelfvertrouwen, maar vooral een onbeperkt vertrouwen in zijn liefde tot de Heer. Wat is de vijand slim en listig! Hij weet hoe hij de discipel bezig moet houden met zijn liefde voor Christus. Daardoor bewerkstelligd hij dat Petrus grote gedachten over zichzelf had. Dat Petrus zich beter achtte dan de anderen. Om daarna overstelpd te worden door ontmoediging, als hij merkt, zoals Elia vroeger, dat *“hij niet beter is dan zijn vaderen”*. Petrus valt daardoor met een grote val van zijn voetstuk.

De vijand heeft het zo weten te werken, dat zelfs het woord van de Heer: *“Voorwaar, Ik zeg je dat je in deze nacht, voordat de haan kraait, Mij driemaal zult verloochenen”*, geen effect heeft op Petrus. Een woord, dat de discipel had moeten doen beven en met vrees had moeten vervullen. Maar het verhinderde hem niet om te zeggen: *“Ook al moest ik met U sterven, ik zal u geenszins verloochenen”*. Eens te meer weigert Petrus het woord van Jezus aan te nemen en er zich ootmoedig aan te onderwerpen.

Als wij niet vanaf het begin soortgelijke neigingen in ons hart direct veroordelen, lopen wij groot gevaar in dezelfde fouten te vervallen. Een zekere gewoonte ontstaat dan, een verharding misschien, die ons verhindert de ernst van onze fouten te zien. Het kan ons even ver brengen als Petrus is geweest. De tegenstander werkt altijd in onze harten om ongehoorzaamheid aan het Woord te veroorzaken. En zulke tekortkomingen kunnen vreselijke gevolgen hebben.

In Gethsemané slaapt Petrus, hoewel de Heer tegen Petrus, Johannes en Jacobus had gezegd: *“blijft hier en waakt met Mij”*. Ongetwijfeld sliepen ze alle drie, maar de Heer richt zich tot Petrus: *“Je was dus niet staat één uur met Mij te waken?”*. Petrus droeg inderdaad de meeste verantwoordelijkheid. Toen de anderen ook zo spraken (vs. 35) was dat omdat Petrus het eerst had verzekerd, dat hij de Heer niet zou verloochenen, zelfs niet als hij daarvoor zou moeten sterven. Dat laat zien wat de invloed van een afdwaling heeft op onze omgeving. Onze tekortkomingen slegen dikwijls anderen mee.

De Heer gaat drie keer weg, om zich tot Zijn Vader te richten, en Hem te smeken deze beker aan Hem voorbij te laten gaan als het mogelijk is (vs. 39). Maar Hij

onderwerpt zich geheel aan Zijn wil. En telkens als Hij bij de discipelen terug komt vindt hij ze slapend. Hij gaat door de doodsangst van de strijd van Gethsemané, maar in gemeenschap met Zijn Vader. Petrus slaapt in plaats van te waken en te bidden, zoals de Heer tot Zijn drie discipelen had gezegd. *“Waakt en bidt, opdat u niet in verzoeking komt; de geest is wel gewillig maar het vlees is zwak”*. Wij begrijpen, dat de ervaringen, die Petrus meemaakt ertoe leidde om deze vermaning op te schrijven: *“Waakt in de gebeden”* (1 Petr. 4:7).

Bij Petrus zien we in veel omstandigheden een gebrek aan gehoorzaamheid aan het woord van Jezus, hoewel hij de kracht en het gezag ervan wel had ondervonden. (zie Luk 5:1-11 en Matt. 14:22, 23).

Maar hier zien we zijn gebrek aan waakzaamheid en zijn veronachtzamen van het gebed. Daaruit komt een gebrek voort aan gemeenschap met de Heer met als gevolg geen kracht om de strijd te voeren. Een gelovige, die dat overkomt, is in groot gevaar, en kwetsbaar bij aanvallen van de vijand. Als hij ondanks alles genegenheid in zijn hart voor Christus heeft, en een werkelijke wens Hem te volgen, terwijl hij rekent op de kracht toegeschreven aan zulke gevoelens voor de Heer. Dan kan Petrus de Heer nog volgen, hoewel van ver, terwijl de anderen vluchten. Maar zelfs nog voor de verloochening heeft Petrus nog een andere tekortkoming laten zien, ook het gevolg van een gebrek aan gehoorzaamheid aan het woord van Jezus, zijn gebrek aan waakzaamheid, zijn verwaarlozen van het gebed.

Als Judas en de zijnen komen om de Heer te grijpen, laat Jezus, die in Gethsemané had gebeden, en bewaard in een volmaakte vrede, zich als een schaap ter slachtbank leiden. Petrus echter, die had geslapen toen hij had moeten bidden, trekt het zwaard en slaat de slaaf van de Hogepriester het oor af. Wat een verschil tussen het optreden van beiden. Bij Petrus werkt het vlees, terwijl de heerlijkheid schittert van de volmaakte Mens. Laten we niets zeggen van de vreselijke en zo bekende toneel aan het einde van het hoofdstuk en van de eerste fase van de geschiedenis van de discipel, die uiteindelijk, volledig hersteld in geweten en hart, van de overste Herder van de schapen de kostbare dienst zal ontvangen, waar in Johannes 21:15-19 over gesproken word. De lammeren waar de Heer Zijn leven voor had gegeven! Omgekeerd zal hij zijn broeders kunnen versterken. (Luk 22:31,32)

De geschiedenis van Petrus is rijk aan lering! De ervaringen in de verschillende omstandigheden zijn ten slotte niet zonder vrucht gebleven. Als we de brieven van Petrus lezen, in het bijzonder de 1^e Brief, dan lezen we dat de Apostel op vele plaatsen spreekt over gehoorzaamheid en ongehoorzaamheid, over onderworpenheid, over gedrag en vrees, overmatigheid, waakzaamheid en gebed.

De lezer moet maar eens onderzoek doen, in de brieven, naar de andere kant van het onderwerp wat we nu hebben overdacht. Als je het doet dan zal je getroffen worden door alles wat de apostel heeft

onthouden van de lessen, die hij als discipel heeft geleerd. De vermaningen, die Petrus geeft hebben zoveel te meer waarde, omdat ze voortkomen uit goddelijke inspiratie, uit ervaringen, die hij persoonlijk heeft meegemaakt.

Mochten de zwakheden, de gebreken, waarover gesproken is voor ons even zoveel waarschuwingen zijn, opdat wij ononderbroken onderworpen aan het Woord van God blijven, waakzaam in het gebed,

rekenend op: *“Hem nu die machtig is u te bewaren zonder dat u struikelt en u onberispelijk voor zijn heerlijkheid te stellen met vreugdegejuich, de enige God onze Heiland, door Jezus Christus onze Heer, zij heerlijkheid, majesteit, kracht en macht, voor alle eeuwen, en nu, en tot in alle eeuwigheid! Amen.”* (Jud. 24,25).

Oorsprong: [Le Messager Évangélique 1956-113](#)

Titel: [Les défaillances de Pierre](#)

© Oude Sporen 2007